

Peter James

Een doodeng huis

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Debbie praatte tegen de doden. Elke avond om tien uur, als ze het stille mortuarium betrad om schoon te maken, groette ze iedereen.

‘Hallo, jongens en meisjes! Jullie waren vast liever ergens anders geweest!’ Ze antwoordden nooit, tot nu toe in elk geval nog niet, en daar was Debbie blij om.

Haar vriendinnen vroegen hoe ze het toch opbracht om hier te werken. Vond ze het niet griezelig?

‘Nee,’ antwoordde zij dan. ‘Ik ben niet bang voor dode mensen. Levende mensen zijn veel enger!’

Al was ze eerlijk gezegd met die flikkerende lichten en gonzende koeling hier altijd wel een tikje nerveus, en daarom kletste ze ook veel. Ze vertelde hun alles over haar dag en vroeg naar die van hen. De meesten, vermoedde ze, hadden een behoorlijke shitdag gehad, want anders waren ze niet hier beland.

Ze telde de namen op de deuren van de koeling. Achttien gasten vannacht, twee meer dan gisteren. Ze lagen op rekken achter die deuren, verpakt in wit plastic en met een naamkaartje aan hun grote teen gebonden – behalve af en toe wanneer er iemand zonder voeten arriveerde.

Debbie was nieuwsgierig aangelegd. Tijdens haar werk vroeg ze zich vaak af door wat voor speling van het lot deze mensen hier waren terechtgekomen. Als ze dan het kantoortje van mevrouw Grace schoonmaakte, gluurde ze stiekem even in het register.

Daarin stonden alle details. Naam, sterfdatum indien bekend, doodsoorzaak indien bekend. Meestal was die wel bekend. Hartaanval. Beroerte. Zelfmoord. Val van een ladder. Steekwonden. Verkeersongeluk. En meestal bleven ze hier maar kort voordat ze naar een uitvaartonderneming gingen. Maar een paar, van wie de namen onbekend waren, bleven hier maandenlang. Eentje,

ernstig verbrand, die de bijnaam Crispy had gekregen, lag hier nu al twee jaar.

Vanavond had ze een brutale missie. Er was haar een leuk geldbedrag aangeboden – vijfhonderd pond – door Curtis, een schimmige kameraad van haar man, voor wat informatie. Niet over een van de gasten, maar over mevrouw Cleo Grace, de baas van het Stadsmortuarium Brighton & Hove.

Mevrouw Grace zou van de zomer op vakantie gaan met haar gezin. Kon Debbie uitzoeken waarheen, had Curtis gevraagd terwijl hij het geld in haar hand drukte.

Debbie hield wel van een uitdaging, en deze was een stuk gemakkelijker dan ze had verwacht. Tussen een stapel papieren op mevrouw Grace' bureau lag een uitdraai van een e-mail: een boekingsbevestiging, compleet met foto's.

Bingo!

Ze keek even behoedzaam om zich heen en zei: 'Niet gluren, jongens en meisjes!' Toen maakte ze een foto met haar telefoon.

Als je nog één keer 'Papa, zijn we er al?' vraagt, wurg ik je!

Inspecteur Roy Grace loerde via de spiegel naar zijn zoon Bruno, die achter hem zat, en keek toen weer naar het navigatiesysteem. Franse namen – steden, dorpen, wegen. Alle steden, alle dorpen, alle wegen, behalve die ene weg die zij zochten: Rue de Joigns.

Bestond die weg überhaupt, begon hij zich af te vragen. Waren ze misschien genept? Waren ze het slachtoffer geworden van een internetoplichter? Een zwendelaar zoals die hij onlangs nog had opgepakt? Nee, toch? Hadden Cleo en hij een week in een Frans chateau geboekt en vooruitbetaald en zouden ze zo meteen ontdekken dat het helemaal niet bestond?

Natuurlijk bestond het wel! Ze hadden het opgezocht op TripAdvisor en het had een hele zwik reviews gehad, bijna allemaal positief. Dit lag gewoon aan die waardeloze navigatie-app op zijn telefoon.

Roy was de rit in hun huurauto, een Citroën Space Tourer, in opperbeste stemming begonnen. Hij verheugde zich op de zomervakantie in een schitterend pand in het noordwesten van Frankrijk, en op wat zeldzame qualitytime met zijn gezin. Dit kon voorlopig wel eens hun laatste gezinsvakantie zijn, aangezien Cleo vijf maanden zwanger was.

Maar nu begon er iets aan hem te knagen. Er be kroop hem een duister gevoel, dat verergerde terwijl de hemel boven hen, vol met regen, ook gestaag donkerder werd. Het was bijna vier uur en het zag er niet naar uit dat ze vandaag nog een avonzonnetje zouden krijgen. De hoge bomen langs de weg maakten het nog donkerder; het leek wel nacht in plaats van een zomermiddag.

'Papa, zijn we er al?' vroeg Bruno.

Roy ving Cleo's blik. Ze grijnsde. Cleo wist dat hij zich aan

Bruno ergerde, of eigenlijk dat ze zich allebei aan hem ergerden. En ze wist ook vrij zeker dat de elfjarige Bruno expres bleef zeuren, gewoon om hen te stangen. Als hij groot was, kon Bruno ‘mensen irriteren’ als hobby op zijn cv zetten.

‘Bijna, Bruno,’ zei Roy. ‘En het is er vast geweldig, ik weet het zeker.’

Het zag er in elk geval geweldig uit op de foto’s op internet. Château-sur-L’Évêque. Een zwembad, tennisbaan, leenfietsen, prachtige tuinen en een hertenkamp.

Roy keek nog eens via de spiegel naar Bruno, maar zag alleen de achterkant van zijn iPad.

Midden op de achterbank, tussen Bruno en het kinderzitje met hun tweejarige zoon Noah in gepropt, zat hun fantastische nanny Kaitlynn. De achtentwintigjarige Californische was een soort vriendin van de familie geworden. Roy en Cleo hadden Kaitlynn en haar vriend Jack Alexander, een rechercheur in Roys team, deze vakantie aangeboden, en in ruil daarvoor zou zij af en toe op Noah passen. Dan konden Cleo en Roy de lange fietstochten maken waar ze zich zo op verheugden.

Kaitlynn zat al de hele rit te appen, te snapchatten of spelletjes te doen op haar telefoon. Ze had ook geprobeerd Jack te bellen om na te gaan of hij al veilig was gearriveerd, maar had hem nog niet kunnen bereiken.

Het ging harder regenen. Ze waren in Frankrijk, het was medio augustus, en er was een week met enkel zonneschijn voorspeld. Dat begon dus niet al te best. Cleo tuurde naar de kaart op haar telefoon, net als hij op zoek naar de Rue de Joigns – ook al tien minuten. ‘Hebbes!’ riep ze ineens. ‘Nog ongeveer drie kilometer! Volgens de routebeschrijving van het chateau moeten we daar linksaf, en dan is de ingang na vier kilometer aan de linkerkant. We kunnen het niet missen.’

‘Super!’ zei Roy. ‘Eindelijk! Maar ik hoop wel dat ze ons nog iets te eten kunnen geven, want ik rammel.’

‘Wij allemaal,’ zei Cleo.

Roy keek op het dashboardklokje: 15.45 uur. ‘Probeer ze nog eens te bellen om te zeggen dat we er bijna zijn.’

‘Als Jack daar al is, dan heeft hij heus wel gevraagd of ze wat te eten voor ons kunnen bewaren,’ zei Kaitlynn. ‘Ik heb hem al een berichtje gestuurd omdat ik hem niet te pakken kon krijgen.’

Jack had de dag ervoor in Parijs moeten zijn om een verklaring af te nemen van twee Franse politieagenten, voor een zaak van Roy die binnenkort voor de rechter kwam. Hij zou vanuit Parijs rechtstreeks naar het chateau rijden, een rit van tweehonderd kilometer, en had daar rond het middaguur al moeten aankomen.

Roy en Cleo waren van plan geweest rond één uur te arriveren, zodat ze nog van hun eerste vakantiemiddag konden genieten, maar de ferry van Newhaven naar Dieppe had vertraging gehad. Vervolgens had de navigatie hen een heel eind omgeleid, waardoor ze nog later waren. Ze hadden een paar keer geprobeerd het chateau te bellen, maar hadden elke keer alleen maar geknetter gehoord, en een zachte stem die ‘*Bonjour... Bonjour?*’ riep voordat de verbinding weer werd verbroken.

Terwijl Cleo nog een keer belde, wilde Bruno iets voorlezen van zijn iPad. ‘Papa, mama, luister!’

‘Ja, Bruno?’ zei Cleo.

‘Weten jullie wat de meest waarschijnlijke plek is om te overlijden, op een auto na?’

‘Een vliegtuig?’ Cleo hield niet van vliegen.

‘Fout!’

‘De keuken,’ zei Roy Grace.

‘Fout, die staat op plek drie! De op een na waarschijnlijkste plek om dood te gaan, staat hier, is op vakantie. Wij zitten in een auto én we zijn op vakantie. De kans is dus groot dat we allemaal doodgaan, hè?’

Roy fronste. Bruno had wel vaker van die rare dingen. ‘Dan hebben we geluk dat we niet met de camper zijn, hè, Bruno?’

‘Hoezo?’

‘Daar zit een keuken in. Dan zouden we in een auto zitten, én op vakantie zijn, én in de keuken zijn!’

Ze lachten allemaal.

Even later leek het erop dat Cleo eindelijk iemand aan de lijn had gekregen. ‘Hallo? *Bonjour!* U spreekt met madame Grace. Hallo? Hallo?’

Ze liet haar telefoon zakken en draaide zich heel boos naar Roy toe. 'Weer afgekapt.'

'Misschien spookt het in het chateau,' zei Bruno. 'Misschien zijn ze daar ook allemaal dood!'

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel
De dood voor ogen
Op dood spoor
Op sterven na dood
Ten dode opgeschreven
Doodskus
Dodemansrit
Schijndood
Doodsklok
Als de dood
Tot in de dood
Dodelijke affaire
Doodsangst
Een dodelijke gok
Doodvonnis
Doodgewoon

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord
Perfectie
Ultiem bewijs
Ik volg jou

E-book juni 2025

Oorspronkelijke titel *Wish You Were Dead*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, an imprint of Pan Macmillan

Copyright © 2021 Really Scary Books/Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7622 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7623 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.